

POSTANOWIENIE

12 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 12 sierpnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi E.K. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Opolu
z 22 listopada 2024 r., II Ca 209/24,
wydanego w sprawie z wniosku E.K.
z udziałem gminy O.
o stwierdzenie zasiedzenia,

- 1. odrzuca skargę;**
- 2. oddala wniosek uczestnika o zasądzenie kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni E.K. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Opolu z 22 listopada 2024 r., zaskarżając je w całości.

W odpowiedzi na skargę uczestnik postępowania wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi oraz orzeczenie o kosztach postępowania skargowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 519² § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem w postępowaniu nieprocesowym przysługuje od prawomocnego postanowienia co do istoty sprawy sądu drugiej instancji, kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego postanowienia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

W konsekwencji według art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać m.in. wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Takie ujęcie tego warunku skargi oznacza, że skarżący obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie – w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia – jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Braki w zakresie wymagań konstrukcyjnych, do których należy niezachowanie warunku, o którym mowa w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., nie podlegają uzupełnieniu, a skarga dotknięta taką wadą podlega odrzuceniu a *limine*.

W złożonej skardze nie ma wyводу, z którego wynikałoby, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było możliwe za pomocą innych środków prawnych. W okolicznościach sprawy jest to istotne, ponieważ zgodnie z art. 519¹ § 1 k.p.c. od wydanego przez sąd drugiej instancji postanowienia co do istoty sprawy m.in. w sprawach z zakresu prawa rzeczowego przysługuje skarga kasacyjna do Sądu Najwyższego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Przy tym przepisy Kodeksu postępowania cywilnego nie uzależniają dopuszczalności skargi kasacyjnej w sprawach o stwierdzenie zasiedzenia od wartości przedmiotu zaskarżenia (por. art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c.). Zatem wniesienie skargi kasacyjnej od zaskarżonego postanowienia było dopuszczalne.

Niezaskarżenie przez stronę orzeczenia sądu drugiej instancji przysługującą jej skargą kasacyjną, w którym mogła zakwestionować trafność i legalność orzeczenia, a tym samym – ewentualnie – doprowadzić do jego zmiany lub uchylenia, skutkuje niedopuszczalnością skargi o stwierdzenie niezgodności z

prawem prawomocnego orzeczenia (postanowienie SN z 29 stycznia 2018 r., IV CNP 41/17).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 519² § 1 k.p.c. oraz art. 424⁸ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odrzucił skargę. Koszty odpowiedzi na skargę, w której nie zawarto argumentów wskazujących na wady konstrukcyjne skargi, uzasadniających jej odrzucenie, nie mogą być – w razie odrzucenia skargi przez Sąd Najwyższy – uznane za koszty celowej obrony (zob. postanowienie SN z 19 listopada 2014 r., III CSK 280/14). W związku z tym zawarty w odpowiedzi na skargę wniosek uczestnika postępowania o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania został oddalony (art. 520 § 3 k.p.c.).

(D.Z)

[r.g.]